

МУШИЦИ И МЕДЪ.

Басня.

Роякъ мушици играели подъ кѣщната стрѣха. Играели тѣ и весело брѣмчели. Отведнажъ прозорецътъ се отворилъ край тѣхъ. Изъ него излизала сладка миризма на медъ. Всички весели мушички полетѣли и навлѣзли въ стаята. Тамъ тѣ видѣли непокрито гърне, пълно съ медъ.

— Ахъ, медъ, медъ! — какъвъ късметъ! забрѣмчали лакомитѣ мушици. Тѣ се завили около сжда и накацали въ меда. Всички се умълчали и само яли.

Като се наjali, поискали наново да полетятъ въ въздуха и още по-весело да забрѣмчатъ. Но, о ужасъ! — Крачката и крилцата имъ били така залѣпнали за меда, че никоя отъ тѣхъ не могла да се помѣсти. И колко повече се напѣвали и мърдали, толкова повече затѣвали въ меда и се задушвали. И всички жално забрѣмчали:

— Проклетъ да бжде, проклетъ, кой ни доведе въ тоя медъ!

Така жално брѣмчали лакомитѣ мушички. докато измрѣли всички.

